

FM 2019/227

16/5-2019

Justus Hansen

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi kan styrke markedsføringen af vores fælles ressourcer, som olie, mineraler, vand og energi.

(Medlem af Inatsisartut Randi Vestergaard Evaldsen, Demokraterne)

Jeg vil starte med at takke Inatsisartutmedlem Randi Vestergaard Evaldsen for dette forslag til forespørgselsdebat. Det er en god anledning til blandt andet at debattere forholdet mellem den offentlige og den private sektor.

Lad mig starte med at fastslå, at jeg naturligvis er enig i alle de argumentationer som forslagsstiller kommer med. Det ville da være mærkeligt andet, når vi nu repræsenterer det samme parti. Jeg vil derfor ikke bruge tid på at gentage disse, men i stedet vende mig mod Naalakkersuisuts svarnotat.

Naalakkersuisut nævner flere gange, at man vil lade det netop vedtagne eksportråd vise sit værd. For en god ordens skyld skal jeg sige, at Demokraatit stemte imod etableringen af et eksportråd blandt andet fordi det blot er endnu en udvidelse af den offentlige administration. Eksportrådet er sagt anderledes med til at udvide den offentlige sektor. Demokraatit ønsker det modsatte; vi vil have en mindre offentlig sektor og en større andel af private arbejdspladser.

Det betyder også, at vi ønsker at uddelegere opgaver, der i dag varetages af den offentlige til private aktører. Det vil skabe konkurrence og vil betyde, at slutproduktet bliver bedre og billigere. Et offentligt drevet eksportråd vil ikke fremme dette.

Det er tydeligt for mig, at det her forslag for alvor udstiller forskellen mellem liberal og socialistisk tankegang. Det er som om, at Naalakkersuisut er overbevist om, at den offentlige er bedst til alting. Her må jeg bare gøre opmærksom på, at Demokraatit ikke deler denne opfattelse. Vi mener faktisk, at langt flere opgaver burde varetages af private.

Offentlige ansatte tænker ikke kommercielt, og det er heller ikke deres opgave. Derfor mener vi ikke, at offentligt ansatte er de bedste egnede til at løse kommercielle opgaver som eksempelvis salg og marketing. Dette vil en privat aktør have langt bedre forudsætninger for at få succes med.

I sit svarnotat fremhæver Naalakkersuisut endvidere, at det går godt med markedsføringen af råstoffer. Her er jeg så ikke enig. Hvor mange aktive miner har vi? Hvor mange aktive oliefelter har vi? Hvor mange aktive drikkevandsproducenter har vi? Svaret er desværre temmelig nedslående. Og da især, når man kigger på de forskellige råstofstrategier og råstofreddegørelse, man fra Naalakkersuisuts side har udarbejdet de sidste 10 år. Her kan vi da forhåbentlig blive enige om, at vi slet ikke har udnyttet de potentialer som Naalakkersuisut

har ment var til stede.

Dermed ikke sagt, at Naalakkersuisuts fiaskoer på råstofområdet udelukkende skyldes dårlig markedsføring. Der er helt bestemt andre faktorer, der spiller ind, men det retfærdiggør ikke, at vi absolut skal gøre alting som vi plejer. Det er der ingen grund til.

For at opsummere, så er Demokraatits holdning helt klar. Vi mener, at man kunne styrke hele råstofområdet ved at overlade markedsføring og andre kommercielle aktiviteter til en privat aktør. Naalakkersuisut mener det modsatte.

Jeg er spændt på, hvad de øvrige partier mener.

Med disse ord håber jeg på en god og konstruktiv debat.